

Λέξουμ

Ουθρίκε
Ράιηλνς

Εικονογράφιση
Λίζα Χενς

Κλέσουμ

Από τις δημιουργούς της ΠΕΜΙ ΠΕΠΕΡ

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

Ξια μάγιεςΞ

ΜΕΤΑΙΧΜΙΟ

Τραπέζουμ

Βουκαλέσουμ

Τσουκνίδας ριζα ΚΑΙ ΑΧΝΙΣΤΟ ΚΑΖΑΝΙ

Ήταν Σάββατο. Το ζεύγος Μίτελμπαχ στεκόταν μπροστά από το εξαιρετικά τακτικό σπίτι του στην οδό Ροβινίας 7 και φρόντιζε να το κάνει ακόμα πιο τακτικό.

Δεν ήταν δυνατό να αφήσουν το χορτάρι να φυτρώνει άτακτα αποδώ κι αποκειί. Ο κύριος

Μίτελμπαχ μετρούσε το ύψος του γρασιδιού με τον χάρακα και η κυρία Μίτελμπαχ χτέ-

νιζε τα χορταράκια για να στέκονται όρθια και να μη λυγίζουν.

Δίπλα τους στεκόταν ένα κοριτσάκι. Το έλεγαν Κλάρα και ήταν η κόρη τους. Της είχαν αναθέσει να γυαλίσει τα χαλικάκια στην είσοδο του κήπου.

Η Κλάρα το έκανε, έτοιμη να κοιμηθεί από βαρεμάρα. Δεν ήταν σαν τους γονείς της, δεν το είχε τόσο με την τάξη. Σε αυτό το θέμα ξεχώριζε αισθητά από την υπόλοιπη οικογένεια. Οι Μίτελμπαχ θεωρούνταν οι πιο τακτικοί άνθρωποι στον κόσμο εδώ και πολλές γενιές. Ένα και μόνο μαύρο πρόβατο υπήρξε στην οικογένεια: η θεία Κεκιλία. Βασικά ήταν μακρινή θεία, αδερφή της μητέρας της κυρίας Μίτελμπαχ. Η θεία Κεκιλία λοιπόν ήταν μία γεροδεμένη, αξιαγάπητη γυναίκα, που αναστάτωνε τις οικογενειακές φωτογραφίες με τα τρελά καπέλα και τις στραβοκουμπωμένες μπλούζες της. Κυκλοφορούσαν πολλές και παράξενες φήμες για το άτομό της, αλλά η υπόλοιπη οικογένεια προτιμούσε να μην τις αναφέρει.

Όταν η Κλάρα ήταν ακόμη δύο χρονών, η θεία Κεκιλία είχε εξαφανιστεί μυστηριωδώς μετά από έναν καβγά με τους γονείς της Κλάρας. Από τότε δεν την ξανάδε ποτέ κανείς.

Είχαν περάσει εφτά χρόνια από εκείνη τη μέρα. Η

Κλάρα ευχόταν συχνά να ξαναγυρίσει η θεία της. Σίγουρα θα περνούσαν τέλεια οι δυο τους – και βέβαια δε θα κάθονταν να γυαλίζουν χαλικάκια στην είσοδο του σπιτιού...

Ξαφνικά η κυρία Μίτελμπαχ παράτησε το χτένισμα του γκαζόν.

«Κοίτα εκεί!» σκούνησε τον άντρα της. «Ανακαινίζουν το ξενοδοχείο απέναντι. Κάποιος θα το αγόρασε».

Και πράγματι. Το ξενοδοχείο Χρυσή Άγκυρα έστεκε για περισσότερο από δύο χρόνια παρατημένο χωρίς ιδιοκτήτη. Και να τώρα που ένας ασπρομάλλης άντρας διακρινόταν μπροστά στην είσοδο. Ήταν σκαρφαλωμένος σε μια σκάλα και κάρφωνε μια νέα επιγραφή στον τοίχο.

«Μπορεί οι νέοι ιδιοκτήτες να ετοιμάζουν κάτι σχετικό με υπηρεσίες ευεξίας. Σάουνα ή κάτι τέτοιο» είπε η κυρία Μίτελμπαχ ενθουσιασμένη. «Ποιος ξέρει, μπορεί να ξανανοήξουν και την πισίνα».

Η Κλάρα σήκωσε το βλέμμα της με ενδιαφέρον. Πισίνα στο Χούμελσταντ; Μήπως οι νέοι ιδιοκτήτες σκόπευαν να φτιάξουν και παιδική χαρά; Άραγε είχαν παιδιά; Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, η Κλάρα εντόπισε το προσωπάκι ενός

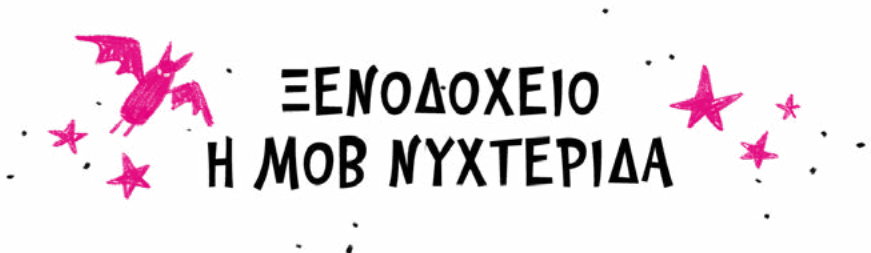

μικρού κοριτσιού στο παράθυρο του πάνω ορόφου. Για μια στιγμή κοίταξε προς το μέρος της Κλάρας και έπειτα εξαφανίστηκε.

Ο κύριος Μίτελμπαχ έβγαλε ένα απροσδιόριστο μουγκρητό. Ο τομέας της ευεξίας τού ήταν παντελώς αδιάφορος. Από την άλλη, μπορεί στο ξενοδοχείο να άνοιγαν και καμία μπιραρία... για να έχει κάπου να πηγαίνει όταν πια δε θα είχε τι άλλο να συγυρίσει στο σπίτι.

Η Κλάρα ανοιγόκλεισε έκπληκτη τα μάτια. Το κορίτσι πηγαينوερχόταν σκαρφαλωμένο στη σκεπή του ξενοδοχείου. Απίστευτο! Πού το έβρισκε τόσο θάρρος; Και τέλος πάντων, τι στο καλό έκανε εκεί πάνω;

Κάποια στιγμή ο ασπρομάλλης άντρας τελείωσε αυτό που έκανε και παραμέρισε, αποκαλύπτοντας τα γράμματα της επιγραφής:

Η κυρία Μίτελμπαχ έκανε μια γκριμάτσα απογοήτευσης. Η ονομασία αυτή δεν παρέπεμπε σε τζακούζι και μασάζ.

Και ο κύριος Μίτελμπαχ κατσούφιασε, αλλά για διαφορετικό λόγο. Θα ορκιζόταν πως μόλις είχε δει ένα μικρό κορίτσι να κινείται στη σκεπή του ξενοδοχείου και να μπαίνει μέσα στην καμινάδα. Δεν μπορεί να ήταν αλήθεια όμως. Και πού στο καλό ήταν οι γονείς της; Στην οδό Ροβινίας δεν υπήρχαν παιδιά που σκαρφάλωναν στις σκεπές! Και επ' αυτού θα φρόντιζε να ενημερώσει ο ίδιος προσωπικά τους ιδιοκτήτες του ξενοδοχείου. Χωρίς να χάσει λεπτό, κατευθύνθηκε αποφασιστικά προς τα εκεί. Η Κλάρα τον ακολούθησε διακριτικά. Αυτό ήθελε να το δει από κοντά.

Μέσα στο ξενοδοχείο Η Μοβ Νυχτερίδα, ο ασπρομάλλης κύριος περνούσε στην αίθουσα υποδοχής. «Μπελίντα;» φώναξε. «Πού είσαι, γλυκό μου τερατάκι;»

Κάτι κουνήθηκε πίσω από τη ρεσεψιόν. Σε εκείνο ακριβώς το σημείο, κρεμασμένη από το ταβάνι με το κεφάλι ανάποδα, υπήρχε μια νυχτερίδα. Ροχάλιζε τόσο δυνατά, που έκανε την ντουλάπα στη γωνία να σειέται. Η νυχτερίδα πάντως δεν ήταν μοβ, αλλά σκούρα καφετιά και αρκετά ζαρωμένη.

«Ξύπνα, καρδιά μου τρυφερή. Στερέωσα την επιγραφή» είπε ο άντρας στη νυχτερίδα.

«Άσε με να κουζουρέψω άλλα πέντε λεπτάκια» απάντησε νυσταγμένα η νυχτερίδα. Το όνομά της ήταν Μπελίντα Βατραχοπόδη, ήταν ογδόντα εννέα ετών και μάγισσα. Πρόσφατα είχε ανακαλύψει ότι το να μεταμορφώνεται σε νυχτερίδα και να κρέμεται ανάποδα από το ταβάνι έκανε καλό στα ρευματικά της. Έτσι, το είχε καθιερώσει τελευταία.

«Καλώς. Σε λίγο θα έρθω και εγώ να κρεμαστώ δίπλα σου, άγγελέ μου. Πρώτα όμως θα βάλω τους βατράχους στην πι-

σίνα. Θα γίνει μια λιμνούλα όνειρο. Υπέροχη, γλιτσιασμένη και πράσινη».

«Παππού!» Ένα μικρό κορίτσι που το 'λεγαν Ροζαλί κατέβηκε γλιστρώντας με φόρα πάνω στην κουπαστή της σκάλας. Το πρόσωπό του ήταν κάπως αναψοκοκκινισμένο, μια και πριν λίγο βρισκόταν στη σκεπή και έκανε εξάσκηση στο άλμα εις ύψος.

«Ο μπαμπάς λέει ότι δε θέλει βατράχους στην πισίνα. Σκοπεύει να φτιάξει μια σουίτα λουξ για μάγισσες του βυθού. Η μαμά όμως λέει να φτιάξουν ένα λουτρό ομορφιάς με πηγή αναζωογόνησης. Ούτε κι εκείνη θέλει βατράχους».

«Μία σουίτα... τι; Λουτρό ομορφιάς;» Ο ασπρομάλλης άντρας ξεφύσηξε απορημένος. «Τι να το κάνουμε το λουτρό ομορφιάς; Η γιαγιά σου δεν έχει κάνει ποτέ στη ζωή της λουτρό αναζωογόνησης και είναι σκέτη κούκλα. Ροζαλί, πες στον μπαμπά σου ότι στις μάγισσες αρέσει να κολυμπάνε στις λάσπες και να παίζουν με βατράχους. Αν κάνουμε αυτά που λένε, δε θα πατήσει ψυχή στο ξενοδοχείο μας».

Το κορίτσι που το 'λεγαν Ροζαλί ανασήκωσε τους ώμους. «Καλύτερα να του το πεις εσύ. Και πρόσεχε λίγο τη γιαγιά. Κρέμεται με το ένα πόδι και είναι έτοιμη να πέσει στον σκουπιδοτενεκέ». Και με αυτά τα λόγια, η Ροζαλί εξαφανίστηκε για να μπορέσει να εξερευνήσει

και το υπόλοιπο ξενοδοχείο. Οι γονείς της το είχαν αγοράσει πρόσφατα σε πολύ χαμηλή τιμή και ήθελαν να το μετατρέψουν σε κάτι πολύ ιδιαίτερο: σε θεματικό ξενοδοχείο με βασικό θέμα του *τον κόσμο των ανθρώπων*.

Οι επισκέπτες θα είχαν τη δυνατότητα να παρακολουθούν από την τάρτασα τις δραστηριότητες των ανθρώπων της γειτονιάς σε απόσταση αναπνοής. Θα προσφέρονταν και οργανωμένες ξεναγήσεις, για παράδειγμα σε χώρους που ονομάζονταν «σουπερμάρκετ» ή «γήπεδα ποδοσφαίρου», ενώ θα διοργανώνονταν και εκδρομές στην πόλη των ανθρώπων, καθώς και νυκτερινές βόλτες στο πάρκο, όπου οι συμμετέχοντες θα

μπορούσαν να παρατηρήσουν όλα τα κωμικά

και παράξενα πράγματα που έκαναν οι

άνθρωποι στον ελεύθερό τους χρόνο.

Φυσικά το τσίσμα και το χάιδεμα

των ανθρώπων θα απαγορευόταν

αυστηρά. Τέλος, το ξενοδο-

χείο θα παρείχε στους

πελάτες του αστειές

στολές – για παράδειγ-

μα οι μάγισσες θα μπορούσαν να ντυθούν αστυνομικές, νοσοκόμες κ.ο.κ.

Η Ροζαλί ευχόταν να έρθουν στο ξενοδοχείο και τίποτα μαγισσόπαιδα για να έχει κάποιον να παίζει. Δυστυχώς τα αδέρφια της δεν προσφέρονταν για παιχνίδι. Η αδερφή της, η Μιράντα, ήταν ήδη δεκαέξι ετών και κλεινόταν όλη μέρα στο δωμάτιό της για να στείλει ποντικομηνύματα στους φίλους της στον μαγισσόκοσμο και να παραπονεθεί για όλα τα άδικα που την είχαν βρει στη ζωή της.

Αλλά ούτε και με τον αδερφό της μπορούσε να παίξει η Ροζαλί, γιατί ο Βίνσεντ ήταν μόλις

δύο χρονών. Επίσης, για την ώρα δεν ήταν και τόσο ακίνδυνο να κάθεται κανείς κοντά του. Ο μικρούλης είχε μόλις αρχίσει να αντιλαμβάνεται τις μαγικές δυνάμεις του και έβαζε συνεχώς φωτιές εδώ κι εκεί στο σπίτι. Χτυπούσε χαρούμενος τα χοντρά μικροσκοπικά χεράκια του και ούρλιαζε «Έξουμ, κέξουμ, βαβαβάξουμ, παπαπλάξουμ, φωτιάξουμ!». Όπως ήταν φυσικό, δεν ήξερε ακόμη να λείι σωστά τα μαγικά ξόρκια. Συνήθως

μάλιστα ξεχνούσε τα λόγια και το αποτέλεσμα ήταν τελείως απρόβλεπτο.

Οι παππούδες της Ροζαλί κρέμονταν από το ταβάνι τις περισσότερες ώρες της μέρας, ενώ οι γονείς της πετούσαν πέρα δώθε στο σπίτι και κατσάδιαζαν τις μάγισσες-εργάτριες, γιατί έκαναν μεγάλα διαλείμματα και εμφάνιζαν διαρκώς μπουκάλια μπίρας ως διά μαγείας.

Η μαμά της Ροζαλί λεγόταν Αμαλία Βατραχοπόδη και ήταν μια μάγισσα με αθλητικό ντύσιμο και κοντά μαλλιά. Τώρα άδειαζε το κιβώτιο με τα διακοσμητικά τοίχου, ανάμεσα στα οποία υπήρχε και η εντυπωσιακή συλλογή της από αυτιά ηλικιωμένων αντρών. Φυσικά σκόπευε να τα τοποθετήσει σε βιτρίνες και να τα παρουσιάσει ως εκθέματα στον χώρο του ξενοδοχείου. Για την ώρα πάντως, τα αυτιά είχαν σκορπίσει στο πάτωμα, ενώ μια

ξεφτισμένη σκούπα πηγαινοερχόταν ανάμεσά τους, σκουπίζοντας βαριεστημένα κι άσκοπα και σηκώνοντας σύννεφα σκόνης. Το όνομα της σκούπας ήταν Μπέρτραμ και ανήκε στην προγιαγιά της Ροζαλί. Και έκανε τη μαμά της Ροζαλί να τρελαίνεται από τα νεύρα της, γιατί ο Μπέρτραμ ήταν τελείως ξεχασιάρης και τρομερά παρεξηγιάρης, τον έπαιρνε ο ύπνος την ώρα που καθάριζε, ενώ κάποιες φορές σκούπιζε το μισό δωμάτιο και έπειτα εξαφανιζόταν χωρίς να πει κουβέντα.

Η μαμά της Ροζαλί επιθυμούσε διακαώς να αποκτήσει μια μοντέρνα ηλεκτρική σκούπα, σαν αυτές που είχαν οι άνθρωποι. Όμως και μόνο στο άκουσμα των λέξεων *ηλεκτρική σκούπα*, ο Μπέρτραμ μούτρωνε, αποσυρόταν κατσουφιασμένος στη γωνία τρέμοντας από αγανάκτηση και δεν το κουνούσε από τη θέση του.

Και να τώρα που ο Μπέρτραμ φαινόταν να έχει αποκοιμηθεί. Η Ροζαλί άρπαξε ένα αυτί από το πάτωμα.

«Χέξουμ, κβέξουμ, βαντεβέξουμ, περπλέξουμ! Αυτάκι μικρό μου, γίνε δικό μου» ψιθύρισε. Οι τέσσερις πρώτες λέξεις ήταν στα μαγισσίστικα, τη μυστική αρχαία γλώσσα των μαγισσών. Έπρεπε να τις λες πριν από κάθε ξόρκι για να θυμάσαι τους κανόνες της μαγείας. Πρώτα απ' όλα, μπορούσες να κάνεις μάγια μόνο αν ήξερες και να τα λύσεις μετά. Επίσης, όφειλες

να χρησιμοποιείς τη μαγική σου τέχνη για να κάνεις τον κόσμο καλύτερο. Και έπρεπε να κρατάς μυστική την ύπαρξη του μαγισσόκοσμου, ενώ απαγορευόταν αυστηρά να κάνεις μάγια στους ανθρώπους χωρίς σοβαρό λόγο. Δε υπήρχε πρόβλημα όμως – η Ροζαλί ήθελε μόνο να διασκεδάσει λίγο με το αυτί. Δεν έβρισκε τίποτα κακό σ' αυτό.

Εξάλλου δεν ήταν ανθρώπινο, αλλά μαγισσοαυτί. Συγκεκριμένα ανήκε στον προπάππου της Ροζαλί. Επρόκειτο για ένα κειμήλιο ανεκτίμητης αξίας!

Το αυτί αναπήδησε υπάκουα και προσαρμόστηκε πάνω στο δεξί αυτί της Ροζαλί. Εκείνη κοιτάχτηκε στον

χρυσό καθρέφτη του τοίχου και χα-
κάνισε. Κρίμα που δεν υπήρχε κανέ-
νας να τη δει.

Μισό λεπτό, όμως... Θυμήθηκε
πως είχε δει ένα κοριτσάκι στην
αυλή του απέναντι σπιτιού. Γιατί
να μην το τρομάξει λίγο; Βασικά
αυτό απαγορευόταν – οι μάγισσες
επιτρεπόταν να ανταλλάζουν λίγες
μόνο κουβέντες με τους ανθρώπους,
ίσα ίσα για τα απαραίτητα. Εξάλλου

ήταν πολύ κοπιαστικό να παριστάνεις τον άνθρωπο για παραπάνω από πέντε λεπτά. Όμως δεν ήταν και απαραίτητο να μιλήσει στο κορίτσι. Απλώς θα περνούσε μπροστά από τον κήπο, κουνώντας επιδεικτικά το τεράστιο αυτί της.

Η Ροζαλί άνοιξε την πόρτα και παραλίγο να πέσει πάνω σε έναν χοντρό άντρα με φαλάκρα, που στεκόταν απ' έξω. Χριστέ μου, ένας περίεργος άνθρωπος! Αυτός δεν ήταν ο άντρας από απέναντι;

«Λέγομαι Μίτελμπαχ και είμαι από την Επιτροπή Καλής Γειτνίασης» είπε ο άντρας απότομα.

«Να έχετε μια μαγική μέρα» ανταπέδωσε η Ροζαλί τον χαιρετισμό.

Ο κύριος Μίτελμπαχ κοίταξε εξεταστικά το παράξενο παιδί. Όστε ήταν και αναιδής... «Είναι εδώ οι γονείς σου;» ρώτησε αυστηρά.

Η Ροζαλί δεν ήξερε τι να απαντήσει. Κοίταξε τις νιφάδες χιονιού που έπεφταν αργά πάνω στον άντρα, Ιούλιο μήνα. Μάλλον οφείλονταν σε μάγια που έκανε η γιαγιά στον ύπνο της. Η αλήθεια είναι ότι λάτρευε το χιόνι.

«Αγάπη μου, κρέμεται ακόμη από το ταβάνι η μπτέρα σου; Μπορείς να πας να την ξυπνήσεις, σε παρακαλώ;» Η φωνή του μπαμπά αντήχησε μεγαλοπρεπώς από το παράθυρο του ισογείου. «Και πες της να μη ρίχνει χιόνι».

Ο κύριος Μίτελμπαχ γούρλωσε τα μάτια.

«Εμ... Βασικά οι γονείς μου...» ψέλλισε η Ροζαλί, αλλά τη διέκοψε η φωνή της μαμάς.

«Λορέντζο, δε βρίσκω το αυτί μου. Μήπως το είδες πουθενά;»

«Κοίταξες στο κουτί με τα κοτοπόδαρα;» πρότεινε ο πατέρας της Ροζαλί.

Τα μάτια του κυρίου Μίτελμπαχ γούρλωσαν ακόμα περισσότερο.

«Εμ... οι γονείς μου είναι απασχολημένοι» ψέλλισε η Ροζαλί. Θεώρησε την απάντησή της πολύ καλή και δεν καταλάβαινε γιατί την κοίταζε έτσι ο άντρας.

Και τότε κατάλαβε. Το τεράστιο, γεροντικό αυτί της δεν ήταν πια στη θέση του. Να πάρει η ευχή! Κάποιο λάθος πρέπει να έκανε στο ξόρκι! Το αυτί σκαρφάλωνε τώρα στο κεφάλι της Ροζαλί και κατευθυνόταν προς τον άντρα. Λογικό, πάσχιζε να τοποθετηθεί και πάλι σε κάποιο ανδρικό κεφάλι, όπως του άρμοζε.

«Αυτάκι μικρό μου, μείνε δικό μου» ψιθύρισε η Ροζαλί. Αχ, να πάρει, είχε ξεχάσει τα ακριβή λόγια. Το αυτί σταμάτησε ακριβώς στη μέση του κεφαλιού της. Ο κύριος Μίτελμπαχ άρχισε να βλεφαρίζει νευρικά. Ξαφνικά το αυτί έπεσε από το κεφάλι της Ροζαλί και προσγειώθηκε στο πεζοδρόμιο ανάμεσα σ' εκείνη και τον κύριο Μίτελμπαχ. «Θέλετε να μεταφέρω κάτι στους γονείς μου;» ρώτησε ευγενικά η Ροζαλί.

Ο κύριος Μίτελμπαχ δεν απάντησε. Έμεινε να κοιτάζει το αυτί που τρέκλιζε στο έδαφος, πασχίζοντας να σταθεί όρθιο. Εκείνη τη στιγμή ο ουρανός σκοτεινίασε λίγο. Η Ροζαλί κοίταξε προς τα πάνω και είδε ένα πελώριο μαύρο κοράκι να ορμάει στο ξενοδοχείο.

«Προσοχή» είπε προειδοποιητικά. «Νομίζω πως έρχεται κάποιος».

Το κοράκι πέταξε απευθείας μέσα από το παράθυρο και προσγειώθηκε στον πολυέλαιο της ρεσεψιόν. Από εκεί πέταξε στο πάτωμα και μεταμορφώθηκε σε ψηλόλιγνο άντρα με μαύρο αδιάβροχο.

Ο κύριος Μίτελμπαχ ξεφύσηξε αναστατωμένος. «Είμαι... από την Επιτροπή Καλής Γειτνίασης...» ψέλλισε. Το βλέμμα του έπεσε στη Ροζαλί, έπειτα στο τεράστιο αυτί, στον άνθρωπο-κοράκι και πάλι πίσω στη Ροζαλί. «Καλής, μάλιστα!» είπε με βραχνή φωνή, έπειτα μπήκε στο ξενοδοχείο και, χωρίς προειδοποίηση, κάθισε απότομα σε ένα κιβώτιο, που ήταν ακόμη γεμάτο πράγματα. *Ευλοπόδαρα, κουζινικά, σιρόπι σαλιγκαριών και κομπρέσες από φιδόδεσμα*, έγραφε πάνω.

«Θα με ξεπακετάρετε επιτέλους; Πόσο να περιμένω ακόμα;» γκρίνιαξε αμέσως το κιβώτιο. Ο κύριος Μίτελμπαχ αναπήδησε τρομαγμένος.

Από κάπου κοντά ακούστηκε ένα χαχανητό. Η Ροζα-

λί γύρισε να δει και ανακάλυψε το κορίτσι που σκόπευε να τρομάξει. Μόνο που δε φαινόταν ιδιαίτερα τρομοκρατημένο. Βασικά καθόλου. Η Ροζαλί χαμογέλασε ενθουσιασμένη. Το κορίτσι τής ανταπέδωσε το χαμόγελο.

«Γεια» είπε το κορίτσι. «Εδώ μένεις τώρα;»

«Ναι, είναι δικό μας το ξενοδοχείο».

«Κλα...» ψέλλισε ο κύριος Μίτελμπαχ. «Κλα... Κλα...»

«Κλαδιά;» προσπάθησε να μαντέψει η Ροζαλί. «Ναι, μην ανησυχείτε, θα τα μαζέψουμε. Θέλετε να μας βοηθήσετε;»

«Κλάρα!» κατάφερε επιτέλους να ξεστομίσει ο κύριος Μίτελμπαχ. «Πήγαινε αμέσως σπίτι! Αυτοί οι άνθρωποι προφανώς το έσκασαν από κάποιο ίδρυμα. Θα καλέσω την αστυνομία». Ψαχούλεψε στην τσέπη του παντελονιού του και έβγαλε το κινητό του.

«Σνικ και σνακ και κουά κουά κουά, τίποτα δε θα κάνεις και άκου με καλά» πετάχτηκε το κιβώτιο. «Τώρα αμέσως θα με ανοίξεις και θα αρχίσεις να ξεπακετάρεις, παλιοτεμπέλαρε. Ήδη περίμενα πολύ».

Η Κλάρα έβγαλε ένα πνιχτό γελάκι. Ένα κιβώτιο που μιλούσε. Τι τέλειο! Και το αυτί που περπατούσε... Πόσο θα ήθελε να είχε και εκείνη ένα. Άραγε ήταν τηλεκατευθυνόμενο; Γύρισε προς το κορίτσι. «Πού το βρήκες το αυτί;» ρώτησε. «Το αγόρασες ονλάιν;»

«Είναι το αυτί του προπάππου μου. Μας το άφησε κληρονομιά».

Το αυτί έμεινε ακίνητο για λίγο και τεντώθηκε με υπερηφάνεια.

«Συνολικά έχουμε τριάντα τέσσερα αυτιά ηλικιωμένων αντρών» συνέχισε η Ρο-

ζαλί. «Πραγματικά ανεκτίμητη συλλογή. Εσείς πόσα έχετε;»

«Κανένα». Η Κλάρα χαχάνισε. Τι παράξενο που ήταν αυτό το κορίτσι! Αλλά και ενδιαφέρον. Χίλιες φορές πιο ενδιαφέρον από τη Λίζι και την Ίζι, τα δίδυμα από την οδό Ροβινίας 10, που πήγαιναν στην ίδια τάξη με την ίδια και ήθελαν να παίζουν συνέχεια με το κουκλόσπιτο της Μπάρμπι που είχε σπίτι της. Εκείνη όμως είχε βαρεθεί πια τελείως τις πλαστικές κούκλες, που ήταν ντυμένες στην εντέλεια και βαμμένες με τόνους μακιγιάζ. «Πώς σε λένε;»

«Είμαι η Ροζαλί Βατραχοπόδη. Εγώ και οι δικοί μου είμαστε από τον μαγισσόκοσμ...» Η Ροζαλί κάλυψε το στόμα με την παλάμη της. «Ε... Εννοώ...» Παραλίγο να της ξεφύγει η αλήθεια. Αυτοί οι άνθρωποι όμως δεν έπρεπε να μάθουν την πραγματική ταυτότητα της οικογένειάς της.

Τώρα ο άντρας μιλούσε αναστατωμένος στο κινητό του.

«Αστυνομία εκεί;» ρώτησε ο κύριος Μίτελμπαχ. «Στείλτε παρακαλώ ένα περιπολικό στην οδό Ροβινίας 8... γιατί εμφανίστηκαν στα μέρη μας κάτι πολύ παράξενοι άνθρωποι. Έχουν μαζί τους κοράκια που φοράνε αδιάβροχα και ανήλικα παιδιά χωρίς επίβλεψη. Και επίσης έπιπλα που μιλάνε και ανθρώπινα μέλη που περπατάνε. Ναι, αυτιά πιο συγκεκριμένα».

Από την άλλη άκρη της γραμμής ακούστηκαν δυνατά γέλια.

«Τρελός; Εγώ; Μα σε ποιον νομίζετε πως μιλάτε;» είπε ο κύριος Μίτελμπαχ οργισμένος. «Λέτε να μην μπορώ να ξεχωρίσω ένα αυτί;»

Το τεράστιο αυτί πήρε πάλι φόρα και σκαρφάλωσε στο παντελόνι του κυρίου Μίτελμπαχ, φτάνοντας μέχρι το κεφάλι του. Εκείνος, ολοένα και πιο ταραγμένος από τη συνομιλία, συνέχισε το τηλεφώνημα χωρίς να αντιληφθεί το παραμικρό. «Όχι, κύριε, δεν έχω πει! Και μάλιστα αυτή τη στιγμή το αυτί βρίσκεται στο πάτωμα ακριβώς μπροστά μου!» Ο κύριος Μίτελμπαχ κοίταξε γύρω του. Το αυτί είχε εξαφανιστεί. Από το κιβώτιο δεν ακουγόταν άχνα. Μπροστά του στέκονταν μόνο η κόρη του και εκείνο το παράξενο κορίτσι.

Η Ροζαλί ξερόβηξε και είπε ψιθυριστά: «Χέξουμ, κβέξουμ, βαντεβέξουμ, περπλέξουμ! Τσουκνίδας ρίζα και αχριστό καζάνι, χαλάρωσε κι ηρέμισε και ταραχή να μη σε πιάνει!».

Ο κύριος Μίτελμπαχ ανοιγόκλεισε τα μάτια. Προς στιγμήν ένιωσε να τα χάνει. Για ποιο λόγο ακριβώς σκόπευε να παραπονεθεί; Και γιατί μιλούσε στο τηλέφωνο με αυτούς τους αναίσχυντους ανθρώπους;

«Μάλλον εσάς σας έχει στρίψει η βίδα» είπε στους ανόπτους στην άλλη άκρη της γραμμής. «Και σας παρακαλώ να μη με ξαναπάρτε, διαφορετικά θα καλέσω την αστυνομία». Έκλεισε το κινητό του και το βλέμμα του έπεσε στη Ροζαλί. «Όσο για σένα... Μπορείτε να παίξετε με την Κλάρα μου. Και χαίρομαι πραγματικά που ήρθαν στη γειτονιά μας άνθρωποι καλοί σαν εσάς. Θα δείτε πως είμαστε ωραία παρέα εδώ. Και, προπάντων, άνετοι τύποι». Στάθηκε στα πόδια του και εγκατέλειψε το ξενοδοχείο με κάπως ασταθές βήμα, χωρίς να ρίξει πίσω του δεύτερη ματιά. Το αυτί έδωσε ένα σάλτο και έφυγε από το κεφάλι του. Έπειτα γύρισε μετανιωμένο στη Ροζαλί.

Η Κλάρα έμεινε να κοιτάζει έκπληκτη τον πατέρα της, που απομακρυνόταν. «“Χέξουμ, κβέξουμ, βαντεβέξουμ, περπλέξουμ” ; Μάγια του έκανες;»

Η Ροζαλί γύρισε να την κοιτάξει. «Άκουσες αυτό που είπα;»

«Ναι, φυσικά, αφού στεκόμουν ακριβώς δίπλα σου. Και μετά είπες και κάτι για τσουκνιδόριζα στο καζάνι...»

«Σσοςσ» την έκοψε βιαστικά η Ροζαλί και την τράβηξε απότομα να βγουν από το ξενοδοχείο. «Είσαι κορίτσι ανθρώπων! Πώς κατάλαβες τα μαγισσίστικα;» ρώτησε έκπληκτη.

«Τι είναι αυτό;»

«Η αρχαία γλώσσα των μαγισσών». Οχι, να πάρει η ευχή, πάλι της είχαν ξεφύγει πολλές πληροφορίες.

«Άουτς!» είπε και το κιβώτιο. «Τώρα της τα μαρτύρησες όλα. Ωραία, τουλάχιστον ας βάλει κι αυτή ένα χεράκι να με ξεπακετάρετε. Σήμερα όμως».

«Των μαγισσών;» Η Κλάρα την κοίταξε με μάτια ορθάνοιχτα από έκπληξη. «Δεν έχω δει ποτέ μου μάγισσα. Εσύ δηλαδή ξέρεις να κάνεις μάγια; Και να πετάς; Σε είδα πριν που χοροπηδούσες στη σκεπή».

Η Ροζαλί δεν απάντησε. Έμεινε για λίγο συνοφρυωμένη. Τι να έκανε τώρα; «Κλάρα σε λένε είπαμε;» ρώτησε για να κερδίσει λίγο χρόνο.

«Ναι. Κλάρα Μίτελμπαχ. Και πηγαίνω στο Δημοτικό του Γκούγκενχαϊμ, στην Τετάρτη τάξη. Εσύ;»

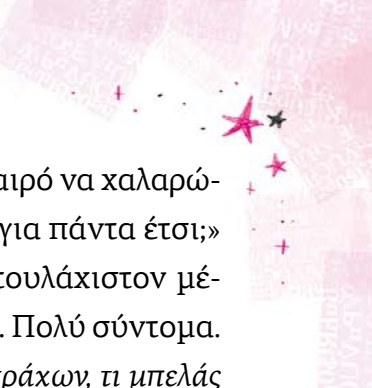
«Και εγώ στη Τετάρτη πάω. Σε σχολείο για μικρές μάγισσες» μουρμούρισε η Ροζαλί. Δεν είχε νόημα να πει ψέματα από τη στιγμή που η Κλάρα καταλάβαινε τα πάντα.

«Μπράβο, κάτσε και μίλα της για τη ζωή σου τώρα» είπε το κιβώτιο με έναν αναστεναγμό. «Περιμένω εγώ, δεν είναι θέμα».

Η Ροζαλί το αγνόησε. «Δεν έχω ξαναδεί άνθρωπο που να καταλαβαίνει τη γλώσσα μας». Έξυσε το κεφάλι της με αμνηχανία. Αυτό ήταν πρόβλημα. Άραγε τι θα έλεγαν οι γονείς της;

«Τέλεια!» είπε η Κλάρα χαρούμενη. «Και τι ακριβώς έκανες στον μπαμπά μου; Γιατί κανονικά αγχώνεται και ταραίζεται πολύ εύκολα».

«Του έκανα λίγα μάγια να χαλαρώσει». Ω, να πάρει η ευχή! Μόλις εκείνη τη στιγμή συνειδητοποίησε η Ροζαλί τι είχε κάνει: Μαγικά σε άνθρωπο χωρίς να υπάρχει σοβαρός λόγος! Αυτό απαγορευόταν αυστηρά! Επίσης δεν είχε την παραμικρή ιδέα πώς θα μπορούσε να τα λύσει.

«Τι τέλεια!» Η Κλάρα ευχόταν από καιρό να χαλαρώσει λίγο ο πατέρας της. «Και θα μείνει για πάντα έτσι;»

Η Ροζαλί δαγκώθηκε. «Μπορεί. Ή τουλάχιστον μέχρι να τον ξεμαγέψω. Σύντομα δηλαδή. Πολύ σύντομα. Μόλις... εμ... ναι». *Μα τα χίλια κακά βατράχων, τι μπελάς με βρήκε!* σκέφτηκε. «Δεν πρέπει να πεις σε κανέναν γι' αυτά που είδες σήμερα. Μου το υπόσχεσαι;» είπε παρακλητικά στην Κλάρα.

«Εντάξει». Η Κλάρα ένευσε καταφατικά. Πόσο απίστευτα συναρπαστικό! Πριν από λίγο καθάριζε χαλικιά και ξαφνικά βρέθηκε να μοιράζεται ολόκληρο μυστικό με μία μάγισσα. «Δηλαδή εμείς τώρα είμαστε φίλες;»

Η Ροζαλί δεν απάντησε. Πώς άλλωστε, αφού δεν ήταν πια εκεί.

Η Κλάρα ανοιγόκλεισε έκπληκτη τα μάτια. Και να, η Ροζαλί χοροπηδούσε πάλι στη στέγη του ξενοδοχείου και τη χαιρετούσε.

Σκεφτική, η Κλάρα πήρε τον δρόμο του γυρισμού. Πραγματικά παράξενο που είχε καταλάβει το ξόρκι. Διένυσε τρέχοντας τη μικρή απόσταση που τη χώριζε από το σπίτι της. Ο κύριος Μίτελμπαχ είχε αράξει σε μια ξαπλώστρα και διάβαζε κάποιο αστυνομικό μυθιστόρημα. Πράγμα που δεν άρεσε καθόλου στην κυρία Μίτελμπαχ.

«Γιοάχιμ, δεν τελειώσαμε, κοίτα πόσο στραβό είναι ακόμη το γρασίδι!»

Η Κλάρα κοντοστάθηκε και ψιθύρισε το ξόρκι, που είχε ακούσει λίγο πριν από τη Ροζαλί: «Χέξουμ, κβέξουμ, βαντεβέξουμ, περπλέξουμ! Τσουκνιδόριζα στο καζάνι, χαλάρωσε κι ηρέμψε και ταραχή να μη σε πιάνει!».

Μα δε συνέβη απολύτως τίποτα. Ο κύριος Μίτελμπαχ γύρισε σελίδα σφυρίζοντας σιγανά, ενώ η κυρία Μίτελμπαχ έφερε τα χέρια στη μέση και τον κοίταξε θυμωμένη. «Γιοάχιμ, σου μιλάω!»

Περίεργο, σκέφτηκε η Κλάρα.

Το ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟ

≡για μάγισσες≡

ανοίγει τις πόρτες του!

Καλωσορίσατε στη Μοβ Νυχτερίδα, το πεντάστερο θεματικό ξενοδοχείο στην καρδιά του μυστηριώδους κόσμου των ανθρώπων! Ένα ξενοδοχείο που απευθύνεται αποκλειστικά σε μάγισσες και η ύπαρξή του παραμένει άκρως μυστική για τους ανθρώπους. Όπου εμφανίζεται ένα δεκάχρονο κορίτσι και φέρνει τα πάνω κάτω στους κανόνες. Γιατί η Κλάρα όχι μόνο καταλαβαίνει τα μαγισσίστικα, αλλά έχει και ανοσία στο τσάι της λήθης, που συνηθίζουν να προσφέρουν οι μάγισσες στους ανθρώπους. Το ανθρωποκοριτσάκι Κλάρα και το μαγισσοκοριτσάκι Ροζαλί δεν αργούν να γίνουν καλές φίλες. Σύντομα θα χρειαστεί να ενώσουν τις δυνάμεις τους για να προλάβουν να ετοιμάσουν το ξενοδοχείο ως τη μέρα των εγκαινίων, αλλά και να κρατήσουν κρυφή από το σχολείο των ανθρώπων την πραγματική ταυτότητα της Ροζαλί. Το πιο συναρπαστικό όμως είναι το μυστικό που ανακαλύπτουν, το οποίο εξηγεί για ποιο λόγο καταλαβαίνει τα μαγισσίστικα η Κλάρα...

Από 8 ετών

ISBN:978-618-03-2920-9

9 786180 329209

ΒΟΗΘ. ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ 82920

metaixmio.gr